

similació vocàlica «glotonia e lupunia fa hom massa menjar e massa boure», *Li. de Contempl.*, 312.23 i 145.7; cf. també *llemponia* (supra, en Eiximenis). En general va restar *llepolia*: «lo mal criar / dels fills fadrins / que'ls fan rohins / --- / e viciats / cubrint, 5 scusant, / desvolupant / ses oradures / e travessures, / friandaries, / e lepolies, / ladrupejar, / tacanyejar: / axi'ls desvien», JRoig (*Spill*, 9520).

Així en tots els clàssics. «Tirant li feya moltes carícies, e dava-li de sos béns, e confits e altres lepolies per 10 què pogués contentar al Soldà»; «negú no té notícia del vostre molt valer sinó yo --- —De aquestes coses e moltes altres passaren los dos enamorats, ab tots aquells delits e lepolies qui solen passar per los qui bé's volen, e no dormiren de tota la nit, que quasi lo dia volia venir» (passatge pel qual es veu que no tot era cosa de gola), JoMartorell (Ag. II, 262; III, 154); «aquest Albanés --- havia comprades algunes lepolies e convidava --- a menjar e beure ---» en el *Tirant de Galba* (Ag. III, 337). «*Lepolia*: liguricia», JnEsteve 20 (*LiEleg.*, k-5-a); «en semblant convit no hi ha *llepolia*: / nodresca l'amor ab tal alegria / com ---», versos que Alart cita de Fenollar (65); i segueix encara essent el mot usual a les Illes (*DFgra.*; dissimilat en *lleporia* a Eiv.), al País Valencià —«*llepolia*: golosina», CROs; Sanelo, «les sucgeries --- la gent s'aboca als mostradors al vore el derroche que presenten de *llepolies* de tota classe y acaba per comprar-ne», MGadea, *T. del Xè* I, 69— i fins en català central és un mot de to bastant popular, més en tot cas que *llépol*.

En part està innovat en *-eria*, que en aquest cas ha restat d'ús més limitat: «la --- delicadesa de les viandes [Lacav.], amb algunes *llepoleries* ---», B. de Maldà (*Coll. B. V.*, 166); «*-eria*: golosina», Febr. Card. *Llepolejar* [Lacav.] «golosinear, golosinear que es andar ocultament comiendo golosinas o catándolas, o lamiéndolas, quando no es puexe más», CROs (p. 297); *-etjar* FebrCard.

Enllepolir (tant o més popular que *llepolia* en el cat. central): «El desnú d'Odysseus, que Kirke *enllepolia*, / no esqueia al cabaret, per llord i matusser», Coromines (*Od. al Lion d'Or*, 9; *O. C.*, 1345); encara que el *DTO*. (1647) no recull més que «*enllepoliment* o agranall, *illicium*» és ja com si hagués consignat el verb, com ho fa Lacav.: «*e. a algú*, guanyar ab *llepolies* 45 *a algú* --- lo que serveix per a *enllepolir*, lo que *enllepoleix*: illecebra»; «halagar, Badalona», *DAG*. «en Bernadet *enllepolit* dels altres dos dies, tornà obrir es forat --- i ja m'agafa un gall dindi rostít ---», AMAlcover (*Rond. Mall.* VI, 98); *enllepolir-se*: «dels ànecs que es queden en un indret perquè els agrada el menjar que hi troben, que *s'hi enllepoleixen*», Prat de Llobregat (1932).

Desenllepolir, neg. *Allepolir*, mallorquí; *allepoliment*; *allepolidor*. *Enllepornir* b-emp. (*AlcM*) < *enlleprolir* (amb repercussió i dissim.) o amb una terminació com la de *lipernós* (infra), o *enllefernat*? Cf. supra *lupunia*, *llemponia*. *Llepolosament* Lacav.

Com que en llengua d'oc el tipus *llépol* en la major part dels dialectes havia d'esdevenir fonèticament *lèpo* 60

(m., prov.) o *lèpou* més a Ponent, és possible que siguin refeccions d'això per adaptació a una forma morfològicament més corrent: Bigorra i Gers *lèp*, *lèpo*, adj. i m. «gourmand», *lepet* (Baretja) «petit gourmand», Bigorra *lèpi*, *lèpio* «lippu. goulu, gourmand» (Palay), en el *TdF* «*lipet*, llgd. *lepet*: friand, gourmet», *lip*, *lipo* adj. alpin, «gourmand. difficile pour la nourriture».

Llepa m. 'adulador' [*DFgra.*], però també usual en el Princ., fins a Bna. en llenguatge baix, cf. *el Llepa*, personatge d'una historieta goyesca de Coromines (*O. C.*, 246ss.). *Llepada* [*DFgra.*; Suro, *BDC* XIII, 123]. *Llepador* m. [le- que lepa lo malalt: *eligma*, *-atis*», Busa-N. 1507, D-III-5]; com que el gr. *ἐλιγμα* 15 és «enroulement, enroulement d'une courroie; objet enroulé», suposo que es tractaria d'un objecte d'ús terapèutic consistent, per exemple, en un tros de couro enrotllat i untat d'alguna substància curativa, analgèsica o endolcidora, que deixarien els metges de llavors que els malalts sofrents anessin llepant; «*llepador*: el qui llepa», *DFgra. Llepadam* [*DTO*. 1647]. *Llepadura* [Busa-N. «licitus»]. *Llepaines* mall.: «les ~: les escorialles» o *llepaies*. *Llepaire*. *Llepard*, Vall d'Aneu; *llepardejar*.

Llepassa [1410, dicc. Aguiló, *lapaça*]; «en aquella roca hi han posat una *llepassa* de mangra per guiar els caminants», cat. central (1920) (em pregunto si no seria d'això que vindria el nom de la possessió *Sa Llepassa* o *S'Allepassa* de Lluçmajor, o si és el que conjectura *AlcM*); 'tros de fusta per arregar una porta, pedàs', tort. (*BDC* III, 101); «travesser que serveix per unir les diferents taules d'una porta de pis o cambra: és més ampla i prima que els travessers de les portes de carrer i de corral», Aitona (*BDC* xx, 140); 'petit nus que es fa en una roba' mall. (*DFgra.*); *llepassar* («lle. llana: escarmenar; *llepassar el cotó*: llevar-li les llavors», *DFgra.*), *llepassada*; *llepassadora*. *Llepat*, *-ada* [1430, Arcipr. de Talavera, supra]. *Llepera*. *Llepet* 'taqueta d'excrement a la roba', Bna.-Girona [c. 1912]. *Llepies* f. pl. 'deixalles, deixies'; «la Coralí --- 's disposà a donar-me, com a un pobre pido-laire, les *llepies* d'aquelles carícies de què 'ls altres ja n'erant farts», MrnVayreda (*Puny.* XIX, 293; I, 227), terme de suraires i tapers que ja defineix bé *AlcM*, segons *BDC* XIII, 123, i que de més a més té valor col·lectiu i algun altre de derivat: 'replega de «Flecken»', 'indret avariats en el suro' (*lèpia* Marx, *RDialR* VI, 41): formació amb el sufix *-iyla* (paràhela a *mengilla*, *deixies*, *escorrilles*); '+*llepaire* 'el taper que es dedica a les llepies' (*BDC* XIII, 124).

Llepís 'mucositat que cobreix els animals quan neixen' cerd. (*BDC* XIX, 158) derivació natural del tema pastoril i folklòric, tan repetit (cf. supra) de la femella que llepa el seu cadell acabat de néixer, per llevar-li el llepís; 'mucositat que es congria en recipients o llocs humits' tort. (*AlcM*); *llepissar* «llepar les mares a llurs fills quan han nascut ---» cerd. (*BDC* XIX, 158); *llepisser*, d'aquí: *llepissós* [1575]: «dels humors més grossos y *llapicosos* se engendren los pels y cabells, y crexen», OPou, *ThPu.*, 276; «demana ab gran cons-